

4. Dąbkowski P. Palestra i księgi sądowe ziemskie i grodzkie w dawnej Polsce Pamiętnik Historzyczno-Prawny. – T. III. – z. II / Przemysław Dąbkowski. – Lwów: Nakładem redakcji. – 1926. - 115 str.
5. Taubenszlag R. Proces polski 13-14 wieku do statutów Kazimierza Wielkiego / R. Taubenszlag.- Lwów.-1925.- Studia nad historją prawa polskiego. T. 10, zeszyt 3, c. 24.
6. Старченко Н. Умоцовані – прокуратори – приятелі. Хто вони? (становлення інституту адвокатури на Волині в кінці XVI ст.) / Наталія Старченко // Соціум. Альманах соціальної історії. – 2002. - №1 С. 111-144.
7. Святоцька В. Адвокатура України за магдебурзьким правом/ Вікторія Святоцька //Право України, 2006, № 7, с.125-126

Ляшук Вадим Вікторович

студент 5 курсу історичного факультету

Житомирського державного університету імені Івана Франка,

науковий керівник: д. і. н., професор **Ярмошик І. І.**

Боротьба з організованою злочинністю у світі

Проблема організованої злочинності на сучасному етапі залишається однією з найбільш вагомих. На думку М. Погорецького: «Сучасна організована злочинність становить небезпеку не лише національним інтересам окремих держав, а й пряму загрозу міжнародній безпеці, набуваючи транснаціонального характеру. Особливу небезпеку організована злочинність утворює для країн із нестабільною соціально-політичною та економічною обстановкою, що знаходяться у стані економічної і політичної трансформації до яких належить й Україна» [1].

За 2014 р. експерти все більшого числа європейських країн приходять до висновку, що діяльність організованих злочинних угруповань стала головною загрозою ХХІ століття. Ця загроза вважається значно більшою, ніж терористична, яка не володіє необхідними силами і засобами, щоб наражати на небезпеку функціонування держав. Дійсно, на відміну від терористичних груп, які намагаються заявити про себе і про свої цілі публічними насильствами, організовані злочинні угруповання діють в найсуворішій таємниці. Організована злочинність за останні роки значно зміцнилася, безпосередньо загрожуючи життю демократичних держав, прагнучи підпорядкувати собі економіку [2].

Транснаціональна організована злочинність є одною з найбільших загроз безпеки людини, оскільки це перешкоджає культурному, політичному і соціально-економічному розвитку народів у всьому світі. Це різностороннє явище, яке проявляється у різних сферах діяльності: торгівля людьми, незаконний обіг наркотиків, оборот вогнепальної зброї, незаконне ввезення мігрантів, відмивання грошей і т.д. Наприклад, одним із напрямів, який приносить найбільші прибутки для організованих груп, є торгівля наркотиками [2].

На сьогоднішній день організована злочинність більше уваги приділяє злочинам пов'язаним із дикою природою та лісами. Злочинні мережі використовують прогалини в національному законодавстві та в системі кримінального правосуддя. Також тісно взаємопов'язані з відмиванням грошей, корупцією, вбивствами і насильством. Щороку мільярди доларів, отримані від дикої природи, йдуть на інші серйозніші злочинні дії. В деяких випадках незаконного продажу дикої

природи та лісових масивівкошти були використані на фінансування тероризму [4. с. 19–20].

Організована злочинність є досить небезпечною, коли її елементи проникають в державні структури, саме тоді боротьба проти неї буде найтяжчою. Успіх організованої злочинності був також викликаний здебільшого значними сумами, які нею виділялися для підкупу політичних діячів, службовців і всіх осіб, які можуть бути для неї корисними. Корупція, поєднана з погрозою—вдале поєднання, яке дозволило звільнитися від численних перешкод на своєму шляху. У країнах, де низька оплата праці і рівень життя, найлегше було побудувати організовану злочинну групу. Яскравим прикладом може бути Медельїнський картель в Колумбії 80-х рр.. Коли більшість чиновників, поліції були задіяні в корупції та працювали на картель. В таких умовах держава не може сама побороти цю злочинну організацію, в такому випадку потрібна міжнародна допомога [3].

Тому з метою зміцнення співпраці у протидії впливу організованої злочинності та незаконного обігу наркотиків була створена спеціалізована установа – Управління ООН з наркотиків та злочинності (УНЗ ООН). Вона тісно взаємодіє з урядами, міжнародними організаціями та громадянським суспільством [3].

Головним міжнародним документом по боротьбі з організованою злочинністю є Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності, прийнята резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї від 15.11.2000 р.

УНЗ ООН допомагає країнам застосовувати положення Конвенції з метою виділення у внутрішньому законодавстві відповідних складів злочинів для боротьби з цією проблемою, створення нових механізмів взаємної правової допомоги, налагодження співпраці правоохоронних органів, надання технічної допомоги та організації підготовки кадрів.

Таким чином, потрібно враховувати те, що злочинне середовище з кожним роком все більше удосконалюється, і держави мають також розробляти сучасні заходи протидії, насамперед потрібно формувати політичну культуру політичних інституцій держав, ліквідувати корупцію, удосконалити всі інститути цивільного, господарського, адміністративного, трудового законодавства про державну службу, забезпечити належне матеріальне стимулювання державних службовців, декларування і контролю за активами та видатками державних службовців, встановлення відповідальності за неправомірні рішення органів державної влади та посадових осіб, удосконалення законодавства у сфері боротьби з організованою злочинністю та здійснення реформ органів кримінальної юстиції.

Список використаних джерел та літератури:

1. Погорецький М. А Організована злочинність в Україні: тенденції розвитку та заходи протидії [Електронний ресурс] / М. А. Погорецький // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2007. – Вип. 16. – С. 99–110. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/jpdf/boz_2007_16_9.pdf
2. Скулиш Є. Д. Поняття транснаціональної організованої злочинності та її співвідношення з тероризмом / Є. Д. Скулиш, В. О. Глушков // Право і суспільство. - 2012. – № 2. – С. 190–194. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pis_2012_2_44.pdf.
3. Філяніна Л. А. Міжнародне співробітництво у боротьбі з організованою злочинністю / Л. А. Філяніна // Науковий вісник Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ. – 2012. – № 2. – С. 417–425. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Nvdduvs_2012_2_56.pdf.

4. The Annual Report of UNODC's work across the globe in assisting Member States to address the threat posed by drugs, crime and terrorism [Електронний ресурс]. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: http://anticorruptionday.org/documents/AnnualReport2014/Annual_Report_2014_WEB.pdf

Афанасьєва Ірина Олександрівна
студентка 5 курсу історичного факультету
Житомирського державного університету імені Івана Франка,
науковий керівник: к. і. н., старший викладач **Маркевич О. В.**

Джерела давньогерманського права

Вивчення процесу становлення давньогерманського, римського та афінського права, які стали основою формування сучасної романо-германської правової сім'ї, є актуальним і продиктовано вимогами часу. Саме в них досить чітко простежуються корені сучасної правової держави та громадянського суспільства. Завдання цієї розвідки полягає у висвітленні основних джерел давньогерманського права, детальний аналіз «Варварських правд» та «Салічної правди», як одних з найдавніших джерел, що регулювали суспільні відносини.

Правова система у давніх германців сформувалася на основі норм традиційного звичаєвого права під впливом класичного римського права. Але на відміну від останнього, яке широко використовувало в якості покарання за будь-які злочини смертну кару, в давньогерманському праві найвища міра покарання, тобто смертна кара, застосовувалася тільки в крайніх випадках. Кровну помсту і принцип талону («око за око, зуб за зуб») було замінено вергельдом – сумою штрафу, яку повинен був сплатити винний за скоєння злочину [2, с. 7]. Розмір і сума вергельду залежала від виду і ступеня тяжкості скоєного злочину і суспільного становища потерпілого. Найяскравіше вищезазначена система суспільних відносин відображена в «Салічній правді» – першому збірнику писаних законів, який набрав великого розповсюдження і діяв на всій території Франкської імперії [4, с. 13]. У ньому, на відміну від класичного римського права, чітко прописані правові норми, які захищали честь і гідність людини. За образу, приниження гідності особи, особливо жінки, винний сплачував чималу суму штрафу, а за більш важкі злочини – піддавався суворому покаранню [4, с. 10].

Як юридичне джерело «Салічна правда» немає чітко окресленого плану. Закони сформульовані дуже лаконічно, положення її не носять характеру загальних юридичних норм, а є фіксованим переліком конкретних правових звичаїв. Фактично, це судебник, що складається з конкретних судових випадків, які в результаті багаторазових повторів перетворилися на судовий звичай. Текст поділяється на титули (глави), кожен з яких в свою чергу на параграфи. Більшість титулів присвячена злочинам проти особи і майна. Слід зазначити, що «Салічна правда» зазнала меншого впливу римського права, ніж інші правові пам'ятки того періоду. Вона вплинула на становлення законодавства у франків, містить цінну інформацію про майнове та соціальне розшарування у франкському суспільстві, основні етапи